

vilde være nok. Jeg tror, at Debatten den Gang førtes under den Forudsætning, at vi, naar vi var paapasselige, vilde kunne brødføde os selv, og ud fra den Forudsætning var det vistnok, at mange udtalte, at man maatte gøre Fodringsforbudet saa effektivt, at det kom til at virke efter sit Formaal. Dette skete imidlertid ikke. Jeg tror, den højtærede Regering havde handlet korrekt og rigtigt, dersom den straks i Oktober Maaned var gaaet til at baandlægge Kornet. Den Uvillie, der nu hersker mange Steder, vilde man da sikkert ikke have mærket noget til, fordi man da vilde have kunnet gøre det nogenlunde ligeligt for alle Kornsorter og nogenlunde ligeligt over det hele Land.

Man kan godt prøve paa at kalde dette en politisk Manøvre, men det er ikke for at gøre Ministeriet Fortræd eller for at lægge det Hindringer i Vejen, at de, der har følt sig ildt berørt, har givet deres Uvillie mod Regeringens Foranstaltninger, baade Maksimalprisen og de skærpede Forbudsbestemmelser, til Kende. Nej, den Uvillie, der er lagt for Dagen, bunder i dette, at man siger: I kan naturligvis med Magt tage vort Korn, og I kan med Magt bestemme den Pris, vi skal have, det maa vi finde os i; men vi vil protestere og atter protestere, fordi den lave Maksimalpris i Forhold til Salgsprisen ikke har skaffet billigt Brød til nogen. Tværtimod steg Brødets Pris, da Maksimalprisen kom. Det har man aldrig kunnet forstaa ude i disse Egne. Har de Debatter, der er førte i Rigsdagen i disse Dage, været medvirkende til, at Brødet i Morgen gaar ned med 4 Øre, har de ikke været forgæves. Jeg kunde have ønsket, at Debatten havde haft den Virkning, at man her i København var gaaet ned til de 79 Øre, som Arbejdernes Bageri tager for Brød, og jeg kunde fristes til at spørge den højtærede Minister, om der ikke var Grund til at ræsonnere som saa: Kan Arbejdernes Bageri leverer Brød til 79 Øre, saa kan de andre ogsaa gøre det. Det er muligt, at man ikke tjener meget, men man tjener dog sikkert saa meget, at man er i Stand til at give Arbejderne den samme Løn som andre Bagerier. Og hvorfor skal disse tjene 12—13 Øre pr. Brød mere end Arbejdernes Bageri? Var der ikke Grund til af Hensyn til den mindre bemidlede Del af Befolkningen her i København at fastsætte en Maksimalpris paa Brød, der i hvert Fald ikke overstiger den, Arbejdernes Bageri kan leverer Brødet for?

Med Hensyn til Maksimalprisen for Rug hævder man fra Ministeriets Side

stærkt, at der sker ikke de paagældende nogen stor Uret; det er egentlig en tilstrækkelig høj Pris paa Rug. Og dersom det lykkes Regeringen, som det er berørt af forskellige Talere, og som nu den højtærede Minister antydede, at han vilde forsøge, at skaffe de paagældende Egne Erstatning ved Hjælp af billig Majs og i det hele taget Foderstoffer til den Pris, som de faar for Rug, er jeg ganske sikker paa, at man vil se helt anderledes paa den Sag. Men endnu har Ministeren jo ikke kunnet skaffe billige Foderstoffer; om det kan lykkes i Fremtiden, er et andet Spørgsmaal. De Noteringer baade fra Andelsbladet og fra andre Blade, som den højtærede Minister har viftet med adskillige Gange, hjælper os ikke meget. Disse Noteringer har de danske Landbrugere, baade Husmænd og Gaardmænd, set paa og tænkt, at det maatte dog hjælpe, men Ulykken er, at vi ikke har kunnet faa noget. (*Indenrigsministeren* [Rode]: De har kunnet bestille Majs efter dem til fast Pris). Det har man kunnet, men det nytter altsammen ikke, naar man ikke kunde faa Majsen til de Priser. Det er en Skueret, der er stillet for os, og dersom vi kun kan naa dertil, at vi kan bestille Majs, men ikke faa den, skulde den højtærede Indenrigsminister sandelig ikke nogen Sinde have stillet et saadant Prospekt op, for saa er det at give Stene for Brød. Men jeg vil haabe, at det lykkes Ministeren at skaffe disse billige Foderstoffer og Majs til Veje. Det vil mildne ikke saa ganske lidt, kan jeg forsikre. Bare det ikke bliver en Skueret.

At man har sat en Maksimalpris paa Rug, slaar ikke til, der burde ogsaa være sat en Maksimalpris paa Brød, thi jeg kan ikke se rettere, end at den Avance, som fremkommer, kommer ikke det store Brødforbrug til gode. Differencen mellem Maksimalprisen og den Pris, hvortil en Td. Rug udnyttes til Brød, naar Brødet koster omkring 1 Kr., er overordentlig stor. Jeg gaar ud fra som ganske givet, at det ikke koster mere at frembringe Brød nu, da Brødet er dyrt, end det kostede, da Brødet var billigt, og dersom man vil sammenligne, hvad Brød kostede før Krigen og hvad Brødkorn kostede før Krigen, og man saa vil se, hvor stor Prisstigningen paa Brød er, vil man finde, at der er en overordentlig stor Avance. Hvor gaar denne store Fortjeneste hen? Den gaar vel til de Mellemed, der er imellem Rugproducenterne paa Landet og Forbrugerne, der maa købe Brødet til en Krone eller deromkring.